

Wystawa Joanny Warchoła w Pałacu Sztuki

2024-04-06

Do 5 maja w Pałacu Sztuki przy placu Szczepańskim można oglądać wystawę prac Joanny Warchoła. Ekspozycja jest podsumowaniem wcześniejszych indywidualnych pokazów rysunku i obiektów przestrzennych prezentowanych przez artystę publicznie od 2018 roku.

W tym czasie Joanna Warchoła przygotowała wystawy zatytułowane: „Stolik dla samotnego poety”, „Stoliki dla samotnego artysty”, „Stoliki dla samotnych artystów”, „W blasku Złotego Księżyca. Stoliki dla opuszczonych...”. Ekspozycja w Pałacu Sztuki jest ich kontynuacją oraz rozwinięciem rysunkowego cyklu „Złote Księżyce”. Cykl ten został zapoczątkowany w okresie pandemii, czyli w czasie zagrożenia, strachu i tragicznych wydarzeń jakie dotknęły ludzkość.

Cykle „Stolików...” wynikały z potrzeby pokłonu w stronę samotnych i opuszczonych, zaś „Złote Księżyce” stały się ucieleśnieniem pragnienia spokoju i wolności, metaforą tęsknoty, niczym nie skażonego umysłu otwartego na bodźce, których dotyk niweluje wszelkie ziemskie troski, słabości i ludzkie przywary. Obydwa cykle wzajemnie się uzupełniają i dopełniają i, choć wynikają z osobistych doświadczeń i obserwacji, dedykowane były i są wszystkim – tym zagubionym oraz poszukującym, a także tym, których dotknęła już łaska widzenia, czucia i rozumienia.

Bez względu na tytuły oraz okres powstania cykli prezentowanych prac, łączą je dwa podstawowe elementy – wszechświat, w bardzo szerokim rozumieniu znaczenia tego słowa oraz istniejący w nim człowiek, uwikłany w meandry życiowych zdarzeń, naznaczony samotnością, alienacją, stratą, opuszczeniem, bólem, niepewnością, niespełnionymi pragnieniami i niezależnymi od niego sytuacjami żywymi, które wytyczają niewiadomą drogę ku kresowi ziemskiego bytu.

Wystawa odnosi się do problemów związanych z uniwersalnymi wartościami dotyczącymi człowieka i jego istnienia w kontekście zagadnień egzystencjalnych. Stanowi próbę ikonograficznej wizualizacji zjawisk, od doczesnej sfery trudnej egzystencji do sfery metafizycznej i ponadczasowej.

W swym podstawowym, subiektywnym założeniu, ukazuje człowieka jako element wszechświata, z którym jest nierozdzielnie związany i którego jest mikroskopijnym składnikiem, będąc integralną częstką natury, wciąż niezgłębionej, niewytłumaczalnej i zadziwiającej w swym cudzie istnienia.

Stając przed zadaniem artystycznego wyrażenia wewnętrznej – mentalnej i osobistej oraz zewnętrznej – obiektywnej przestrzeni, można jedynie, w bardzo wąskim i subiektywnym zakresie, a także przy pomocy ograniczonych środków wyrazu, podjąć nieśmiałą próbę uchwycenia i zbliżenia się do ich bezcielesności i wszechobecności – to samo dotyczy chwilowej i przemijającej obecności człowieka. Jednak żadne wizerunki przestrzeni i człowieka nie są skończone ani doskonałe – są zaledwie szkicem i kolejnym krokiem w kierunku próby zrozumienia nieodgadnionych właściwości losu oraz mocy natury.

Joanna Warchoła – absolwentka Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie – dyplom z wyróżnieniem w pracowni prof. Jana Szancenbacha w 1985 roku. Stypendystka Ministra Kultury i Sztuki, Prezydenta Miasta Krakowa i Wydziału Kultury i Dziedzictwa

**Magiczny
Kraków**

Narodowego Urzędu Miasta Krakowa. Zajmuje się malarstwem, rysunkiem, grafiką projektową i działalnością wydawniczą, tworzy unikatowe formy przestrzenne, jest autorką licznych tekstów o artystach i sztuce, kuratorką wystaw, pomysłodawczynią i realizatorką projektów artystycznych. Od 2002 roku jest członkinią Zarządu ZPAP Okręgu Krakowskiego, od 2014 roku pełni funkcję prezesa. Odznaczona Złotą Odznaką ZPAP, medalem Zasłużony dla Kultury Polskiej, odznaczeniem Honoris Gratia i statuetką Ikara za pracę społeczną na rzecz środowiska artystycznego Krakowa. Mieszka i pracuje w Krakowie.